

— og siger: Her er min Resolution, maa jeg faae Pengene. Kunne disse ikke skaffes hos Børnefaderen, skal jo Sogneraadet betale, saa skal det igjen henvende sig til Børnefaderens Førgørgelseskommune og faae Pengene hos den. Det er, som sagt, et Spørgsmaal, der nærmere kan overveies i Udvalget. Jeg tror, at man kan simplificere dette Forhold overmaade meget ved at gjøre det til en almindelig Kommunal Sag, til en almindelig Fattigsag, og man vil gjøre Børnemoderen en meget stor Tjeneste dermed. Disse stiftets Fruentimere kunne ikke altid rende 3 — 4 Mil til Herredskontoret, og de vide hverken ud eller ind. Naar de derimod kunne faae Lov til at henvende sig til den Autoritet, indenfor hvis Omraade de bo, og som have Interesse af at staffe Pengene til Stede, vil den Sag meget let kunne ordnes. Det er derfor den Hensigt, jeg skal gjøre, og som jeg tror, man vil staa sig vel ved at følge. Jeg ser desuden ingen Grund, hvorfor en Netsbetjent skal være Kassierer for alle de uægte Børn, som findes i Landet. Det medfører en stor Besværighed, og paa Grund af Mangel paa Lokalskendskab kommer der ofte ikke det ud af en saadan Sag, som der skulde komme. Derimod have vedkommende Sogneraad det ganske anderledes i deres Magt at klare saadanne Forhold, og dersom Forholdet kan ordnes saaledes, faae vi ogsaa mere Harmoni i hele Sagen, fordi den dog i sit Væsen er en Fattigsørgelses-sag mellem de forskellige Kommuner. Jeg vil ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at Lovforslagets § 6 vilde faae en ganske anderledes stor Betydning, naar man strax tillod Børnemoderen at henvende sig til Fattigvæsenet, end naar hun først skal gaa til Øvrigheden. § 6 bestemmer nemlig, at Fattigvæsenet har Ret til at fordre Faderens Opholdssted efterlyst ved Politiets Bistand. Det er en Ret, som Børnemoderen ikke har, men naar hun gaar til Fattigvæsenet, har hun Retten strax, og det er Noget, som meget hyppig er af stor Betydning, thi det hænder mangfoldige Gange, at Børnemoderen erklærer, at hun ikke veed, hvor Børnefaderen er, og Politiet, som hun henvender sig til, er ikke berettiget til at efterlyse ham. Men det vil jo kunne ske efter Lovforslagets § 6, naar Sagen fra sin første Begyndelse udgaar fra Fattigvæsenets Haand. — § 4 finder jeg som sagt er en udmærket Paragraf, og den vil blive endnu bedre, naar vi gjennem nogen Omændring af den kunne faae en fastere Forretningsgang ind i hele dette Forhold ved Inddrivelsen af Underholdningsbidragene til uægte Børn.

Den ærede 8de Landsthingsmand for 2den Kreds (Tvede) gjorde den Erindring, at det var beklageligt, at Lovforslaget ikke havde optaget en Bestemmelse om at anvende Underholdningsbidrag, idet han sagde, at disse Personer ere Folk, der uforsvarlig tilsidejætte deres Forpligtelse til at sørge for deres uægte Børn. Jeg forsvarer nu slet ikke de Menneker, der ere Fædre til uægte Børn, skjøndt jeg tror, at Fruentimmeret i Reglen har ligesaa megen Skyld — jeg taler her om den store Mængde, ikke om Undtagelserne — men jeg vil bemærke, at det er i Reglen fattige Folk paa begge Sider, og det er meget hyppig en Arbejdsmand, en Tjenestefarl eller en Husmand, maaste oven i Kjøbet en Gift, der ikke kan betale; det er i det Mindste meget ofte Tilfældet. Har en saadan Person et uægte Børn, som han betaler 40 Kr. for om Naret, og han saa faar et Dito, som han efter de nye Regler maaste skal betale 50 Kr. til, og hele hans Arærløn maaste er 200 Kr., maa han sige: Jeg kan ikke betale det, jeg er nødt til at „sidde det af“, som det hedder; det er jo en Operation, der i og for sig ikke er saa rar, at skulle sidde paa Vand og Brød, om det end er blevet moderne i den sidste Tid. Det er altsaa ikke, fordi han ikke vil, men fordi han ikke kan, at han ikke betaler, og vil man der anvende Tvangsarbejde, tror jeg, at de Vedkommende vilde være ligesaa fornøiede dermed som med Vand og Brød. Tvangsarbejde er i og for sig ikke noget saa Slemt; ligesom man ofte træffer Folk, der ligesom ønske at komme i Forbedringshus, saaledes er der ogsaa Folk, som ønske at komme i Tvangsarbejdshuset, thi der have de det forholdsvis godt, faae deres gode Føde, om de end ganske vist skulle bestille Noget. Jeg tror derfor ikke, at den ærede Justitsminister har taget feil i at udelukke denne Bestemmelse af Lovforslaget. Hovedsagen ved dette Lovforslag og Grunden til, at jeg synes saa godt om det, er for det Første, at det tilveibringer Pengene til det uægte Børn fra Faderen, ganske vist som en Fattighjælp, men det Vigtigste er jo dog, at Pengene komme ind til Børnets Underhold, — og dernæst, at Forslaget stiller hen imod det, jeg før udførlig omtalte, at det bør være en Fattigvæsen-sag, en Kommunesag, hvad der er langt bedre end en Sammenblanding af Politi- og Kommunalordning. Jeg er overbevist om, at mange af de Herrer fra Landet, som sidde derovre, ville bevidne, at Sogneraadet, som jo er identisk med Fattigvæsenet, har meget bedre Indsigt i, hvor-